

ВІСНИК ОБДАРОВАНОЇ МОЛОДІ

№2 (2)

3 вересня 2008 року

*Існує щось рідкісніше, тонше, більш дивовижне, ніж обдарованість.
Це здатність визнавати обдарованість інших.*

Елберт Хаббард

Добрий день, любі читачі!

Вітаємо всіх учнів, студентів, вчителів, викладачів з Днем знань! Особливі вітання тим, хто вперше прийшов до школи чи ВНЗу навчатися чи навчати інших! Вітаємо студентів – першокурсників, адже вони подолали всі труднощі минулого року і дісталися переможної цілі. Всім відомо, які випробування чекали на абітурієнтів, скільки нових невідомих рубежів постало перед ними. Тож бажаємо всім творчих перемог, натхнення, бажання вчитися і пізнавати. Нехай будь – який вибір у вашому житті не буде помилковим, а принесе вам бажання жити, творити і перемагати!

Всеукраїнська молодіжна громадська організація «Союз обдарованої молоді» - партнер і представник в Україні Всесвітньої Ради для Обдарованих і Талановитих дітей, місія якої сконцентрувати увагу світового співтовариства на обдарованих і талановитих дітях та гарантувати реалізацію їх потенціалу на благо людства. Талановита молодь – це щасливе майбутнє, благополуччя і гордість нашої країни. Ми хочемо допомогти кожній людині помітити в собі певні здібності і розвинути їх. Одним із основних завдань СОМУ є привернення громадської та державної уваги до проблем обдарованої молоді.

Хочемо побажати молодим людям – мрійте, боріться і перемагайте! Не зважайте на заздрисників, невдах, тих, що «купили» собі місце під Сонцем, які будуть збивати вас з вірного шляху глузуванням, приниженням, брехнею. Повірте, це від безсилля і заздрощів, люті на себе і свою лінь. А прожити життя можна лише раз, і як ви проживете його – залежить від вас. Знайдіть сили показати всьому світу ваші здібності та таланти. А ми вам у цьому допоможемо.

Якщо ви, ваші учні, творчі колективи цікаво і змістовно живете, досягли певних успіхів і хочете, щоб про вас дізнались, вас підтримали, хочете знайти однодумців, колег, друзів – пишіть нам, присилайте свої статті та розповіді, побажання та пропозиції, подяки та скарги на електронну адресу «Вісника» visnuk@som.org.ua, або ж особисто мені - головному редактору Тетяні Пригоді tania@som.org.ua. Ми будемо раді співпрацювати з вами!

Бажаємо вам творчого натхнення та віри у свої сили!

Таня Пригода

Зміст

Молодь і час	3
<i>Навчання винахідництву</i>	4
Знай наших!	11
<i>Українці, які прославили світ</i>	11
Мистецтво жити	17
<i>Хореографічний ансамбль «Радість»</i>	17
Лінія довіри	19
<i>Мені болять, а тобі...?</i>	19
Світ творчості	21
<i>Село моє, для мене ти єдине</i>	21
<i>Проза кохання</i>	22
«Не формат!»	23
<i>Випадки з життя видатних людей</i>	23
Цікаві факти	24
<i>Старі колекціонери</i>	24
<i>Кава до середини 20 століття</i>	24
<i>Як римляни називали військо</i>	24
<i>Білий колір</i>	24
<i>Анекдоти</i>	25

Геніальна людина не є тільки моральна істота, якою бувають звичайні люди; навпаки, вона є носієм інтелекту багатьох століть і цілого світу. Тому вона живе більше заради інших, ніж заради себе.
Артур Шопенгауер.

Нас вітають з випуском першого примірника «Вісника»!

Шановні творці "Вісника обдарованої молоді"!

Хочу привітати Ваш колектив і читачів з виходом першого номера та побажати успіхів у подальшій роботі з новим Інтернет-виданням для обдарованої молоді.

Бажаю, щоб у вас вистачило ентузіазму, сил та ідей для розвитку та становлення як надійного періодичного видання.

З повагою,
Олександр БУРОВ,
заступник директора з наукової роботи
Інституту обдарованої дитини АПН України,
чл.-кор. Міжнародної академії людського фактору

Всеукраїнська молодіжна громадська організація «Союз обдарованої молоді» за підтримки Міністерства освіти і науки України оголошує про підготовку до видання другої книги із серії «Обдарована молодь України»

Метою видання другої даної книги є гідне відзначення досягнень обдарованої молоді та її наставників у науці, мистецтві, спорті та інших сферах суспільного життя.

[Детальніше.](#)

Обдаровна молодь буде радити владі щодо питань зовнішньої політики України

ВМГО «Союз обдарованої молоді» офіційно увійшла до Громадської Ради Міністерства закордонних справ України. Відповідного листа від МЗС України отримав Голова СОМ Сергій Терепищій. Основним пріоритетом діяльності організації у новому статусі Сергій Терепищій бачить укріплення авторитету України в світі завдяки розвитку народної та молодіжної дипломатії.

Історія навчання винахідництву юних техніків України

Під технічною творчою обдарованістю слід розуміти здатність дитини та підлітка створювати цікаві фантастичні ідеї та винаходи, легко розв'язувати складні винахідницькі задачі, модернізувати або створювати наново принципово нові технічні системи: засоби праці, обладнання, технології тощо. Як різновид такої обдарованості останнім часом можна розглядати і здатність створювати оригінальні програмні продукти для ПЕОМ.

Обдарованість – прояв технічних творчих здібностей. Ці здібності можна розвивати шляхом навчання основ технічної творчості та залученням дітей та підлітків до виконання творчих проектів. Зафіксовано індивідуальні, колективні та індивідуально-колективні методи розвитку творчих здібностей обдарованих дітей. Індивідуальні – заняття дітей під керівництвом батьків тощо. Колективні – навчання та практична творча діяльність у дошкільних, шкільних та позашкільних установах. Індивідуально-колективні як один з різновидів мають такий: батьки навчаються методології творчості разом із дітьми, наприклад, у громадських інститутах технічної творчості і разом виконують творчі проекти у навчальних групах для дорослих. Або коли батьки чи родичі є викладачами з методології творчості і навчають своїх дітей разом із іншими, допомагають їм вдома в навчанні та виконанні творчих проектів.

Керівництво батьків технічним творчим пошуком дітей та співпраця батьків із дітьми у спільному творчому пошуку має давні традиції в Україні. Так, академік Є.О. Патон керував технічним навчанням і творчим пошуком своїх синів Бориса та Володимира. Займався з батьком технічною творчістю та самостійно вивчав вищу математику у дитинстві творець вітчизняних комп'ютерів академік Глушков.

У останній півчверті 20-го століття ця традиція була збагачена названими вище спільним навчанням дітей і батьків або навчанням дітей батьками або родичами методам технічної творчості та теорії розв'язування інженерних винахідницьких задач. Наприклад, викладач Кримської обласної станції юних техніків Савицький навчав створенню винаходів свою доньку, яка створила винахід – електронний пристрій і посіла перше місце на Других всеукраїнських змаганнях юних винахідників і раціоналізаторів у індивідуальній першості. Кілька винаходів створив Максим Устинський, який разом із батьком відвідував заняття з методології винахідництва при Київському громадському інституті технічної творчості і патентознавства. Золоту медаль Всесвітньої організації інтелектуальної власності отримав чернігівський одинадцятикласник Павло Давиденко, якого навчав створенню винаходів батько. З чотирирічного віку спочатку у дитячому садку, а потім у середній школі навчають

методології винахідництва групу дітей подружжя Резників. У цій групі навчається їхня онука – М. Погоріла. Вона разом із двома подругами зайняла перше місце на конкурсі з розроблення ляльки-неваляшки, який проводила Міжнародна асоціація викладачів і розробників теорії розв'язування інженерних винахідницьких задач, та друге командне місце на Третіх всеукраїнських змаганнях юних винахідників і раціоналізаторів.

Ця асоціація була створена учнями і послідовниками Генріха Сауловича Альшуллера – інспектора Каспійської флотилії з винахідництва. Вивчаючи досвід винахідників всього світу, він створив Теорію рішення інженерних винахідницьких задач – ТРІВЗ.

Працюючи патентознавцем, я теж захопився його методологією винахідництва і я. Пройшов навчання на кількох семінарах. А потім по рекомендації Товариства винахідників і раціоналізаторів пішов працювати керівником лабораторії винахідництва на Республіканську станцію юних техніків. Вів гуртки юних винахідників, фантастів і казкарів, розробляв методики навчання створенню винаходів, навчальні програми, писав статті.

Впровадження моїх методик навчання розв'язуванню винахідницьких задач розпочалось з березня 1989 року, коли було організовано і проведено у Тернополі Перші всеукраїнські змагання юних винахідників. Тернопіль було обрано тому, що Тернопільська обласна станція юних техніків вже мала досвід проведення обласних змагань юних винахідників і раціоналізаторів.

На основі досвіду цієї області нами було розроблено Положення про проведення Перших всеукраїнських змагань юних винахідників, умови якого заохочували учнів застосовувати ТРІВЗ для розв'язування винахідницьких задач.

А у серпні 1989 року нами було організовано і проведено республіканські курси керівників гуртків юних винахідників та методистів цього напрямку, під час яких методистів і керівників гуртків було ознайомлено із першим скороченим варіантом нашої методики.

Рис.Захист робіт на 1 Республіканських змаганнях юних винахідників

Слухачі курсів було використовували отримані знання в процесі навчання юних техніків, які створювали цікаві розробки і винаходи. Так, у 1990 році слухачем Республіканських курсів В. І. Кириченком разом із гуртківцями гуртка радіоелектроніки Львівської міської станції юних техніків було створено діючий робот, який використовували для проведення екскурсій на обласній виставці досягнень юних техніків.

А зараз цей реставрований робот прикрашає експозицію "Освіта в Україні" в Головному павільоні Українського державного виставкового центру у м. Києві.

Також у 1989 році взимку було організовано подібні курси у Київській, Рівненській та Одеській областях. Найбільш активно роботи з введення ТРІВЗ у практику педагогічних закладів середньої ланки освіти проводились у Рівненській області. Було організовано обласні змагання юних винахідників, проведено обласні курси для методистів і керівників гуртків позашкільних установ у м. Рівному у 1989 р.

Рис. Реставрований робот у експозиції "Освіта в Україні"

Багато викладачів, які навчались на цих курсах, зацікавились ТРІВЗ. Гуртківцями під їхнім проводом було створено багато цікавих винаходів. Так, у гуртку винахідників клубу юних техніків комбайнового заводу м. Херсона було створено спосіб збільшення зчеплення колес транспортних засобів із шосе, захищений авторським свідоцтвом №

170177.

Рис. Обласні курси у м. Рівному у 1989 р.

А Максим Густинський проводив індивідуальні заняття в 1989 - 1991 роках на Республіканській станції юних техніків, завдяки застосуванню методики розв'язування вторинних задач, розробленої мною, винайшов викрутку із магнітною насадкою, яка

могла використовуватись для монтажу і демонтажу болтових з'єднань. Було отримано авторське свідоцтво № 1653945. Її зображено на рис.

Рис. Викрутка із магнітною насадкою

Зараз викрутки, розроблені на основі його винаходу, продають нам представники канадських компаній...

М. А. Віднійчук вів у Рівненській області гуртки і факультативи юних винахідників. Його вихованці також досягли гарних результатів: Олександр Губеня зайняв у 1989 році перше місце на Республіканському конкурсі за розроблення та виготовлення приладу для перевірки силових транзисторних ключів, Олександр Гончаров був у 1990 році посів друге місце на Республіканській виставці технічної творчості учнів, а Родіон Фейштер зайняв у 1991 році перше місце у секції конструювання електрообчислюючих машин на Других всеукраїнських змаганнях юних винахідників і раціоналізаторів.

В цих змаганнях, також організованих мною, прийняли участь команди всіх областей України та міст Києва і Севастополя.

Рис. Команда готується до захисту

Окрім 2-х варіантів моєї методики впроваджувались також засновані на них методики навчання створенню фантастичних ідей і казок.

Так, методику навчання створенню фантастичних ідей, підготовлену на основі першого варіанту методики, було також застосовано під час проведення занять гуртка юних дизайнерів Республіканської станції юних техніків у 1990 - 1991 роках із учнями 8 – 10 класів. Ними були засвоєні і використані для створення фантастичних ідей методи фантазування та ТП до АРІВЗ 71.

На заняттях я надавав учням теоретичні відомості щодо змісту методів та типових прийомів, а потім учні застосовували ці методи і прийоми отримання фантастичних ідей, зокрема для перетворення реальних об'єктів і явищ у фантастичні.

Все, що вони вигадували, учні зразу ж малювали. Ними було запропоновано багато оригінальних дизайнерських рішень.

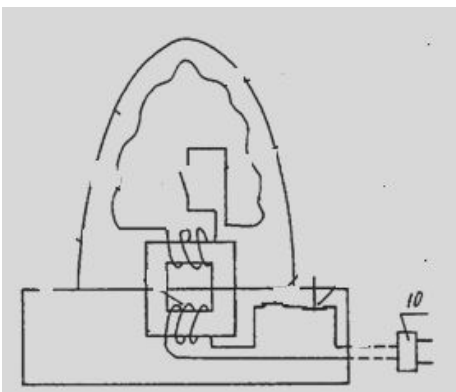
Так, юний дизайнер Ярослав Гаркуша, виконуючи домашнє завдання, запропонував зовнішній вигляд сотового відеотелефону в 1990 році - набагато років раніше від дизайнерів фірми Самсунг, які втілили цю ідею в 2001 році. В цьому йому допоміг метод фокальних об'єктів.

Рис. Дизайн відеомобільного телефону, запропонований Я. Гаркушею в 1990 році.

Також ним було запропоновано за допомогою прийому об'єднання ідею автоматичної праски.

Рис. Дизайн автоматичної праски (Я. Гаркуша)

Ця ідея Ярослава Гаркуші також була здійснена - через 11 років українським юним винахідником з Чернігова Павлом Давиденком.

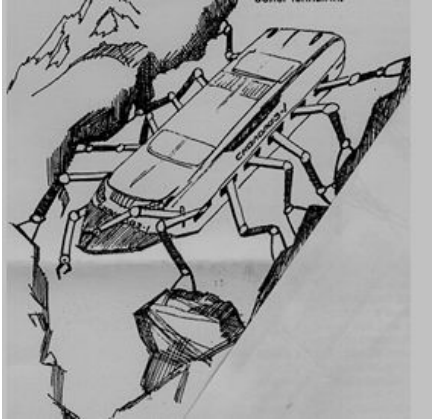
За це він отримав український патент на винахід і Золоту медаль Всесвітньої організації інтелектуальної власності (з повідомлення на сайті Укрпатенту <http://www.spou.kiev.ua>).

Рис. Автоматична праска Павла Давиденка

Вдалося розвинути і фантастичну творчу уяву юних дизайнерів. Так, Ілона Супрун запропонувала ідею живої планети, яка розмовляє вибухами вулканів, використавши для цього УЕП «перетворення натурального в штучне і штучного в натуральне».

Деякі роботи юних дизайнерів, що мають прогностичний характер, ще не знайшли свого втілення у реальних розробках конструкторів. Прикладом може бути робота Я. Гаркуші «Машина-скелелаз», створена за допомогою методу морфологічного аналізу.

В цій роботі проявився виховний гуманістичний напрям навчання – адже дизайн зовнішнього вигляду такої машини розроблявся з метою рятування альпіністів

Рис. Машина-скелелаз

Те ж відноситься і до використання універсального евристичного перетворення «перехід від перервних дій до постійних». Його Ярослав Гаркуша використав для розв'язання проблеми годування хворого із обпеченим шлунком: хворого постійно годують газом, у якому розпилені частинки їжі. Також для отримання цієї ідеї було використано і універсальне евристичне перетворення «дроблення».

Гуманістичну спрямованість мали і ідеї, отримані за допомогою універсального евристичного перетворення «зменшення»:

- а) використання маленьких дослідників для вивчення проблем екології природи;
- б) для лікування стоматологічних захворювань.

.Рис. Маленькі екологи

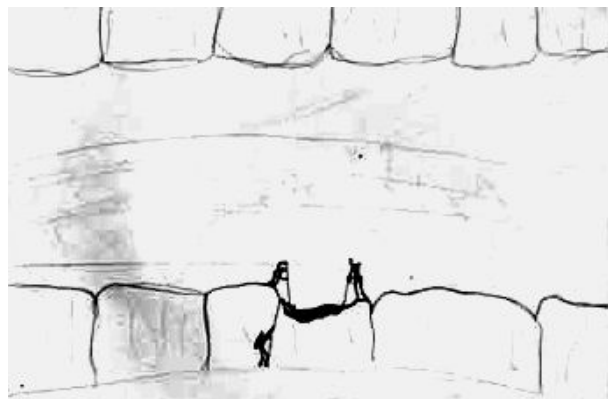

Рис. Маленькі стоматологи

Я написав кілька слів про два варіанти моєї методики навчання. Перша являла собою послідовне засвоєння надбання Г.С. Альтшуллера, а друга базувалась на розробленій мною сучасній технології створення високоефективних

винаходів «Евроніка», можливості комп'ютеризації якої Мінпромполітики України демонстрував на міжнародних виставках в Москві і Ганновері. Вона включає: використання Інтернету для збору науково-технічної, патентної і кон'юнктурної інформації, прогнозування техніко-економічних показників, які повинні забезпечити перевагу над конкурентами, причому на довгі роки, постановку і рішення задач по забезпеченню цих показників конструкцією виробів і технологічними процесами їх виготовлення, а також складання описів до патентів на винаходи.

Її величезна перевага над іншими теоріями і методами організації і активізації творчого процесу - в розміщенні евристичних знахідок винахідників всього світу на піраміді розвитку технічних систем. Піраміда містить 12 етапів, на кожному з яких – від десятка до сотні правил побудови і розвитку техніки з прикладами і логічними рекомендаціями. Тут же можна розмістити і тексти і зображення винаходів – своїх і конкурентів, і чітко побачити перспективи подальшого розвитку своїх і чужих технологій, устаткування, продукції (товарів), і визначити – в якому напрямі розвивати інноваційний процес.

По таких же етапах і з використанням таких же евристик розвиваються всі системи: технічні, економічні, політичні, операційні, художні і природні. Тому її можуть використовувати в своїй творчості дизайнери, програмісти, політики, економісти та ін.

«Евроніка» буде покладена в основу творчої роботи учнів-членів МАН. Користуючись нею, вони не тільки збагатять свій творчий винахідницький арсенал, але й набудуть навички створення і розвитку явищ і об'єктів в будь-якій сфері людської діяльності. Сподіваюсь, що саме з них виникне майбутня інтелектуальна еліта України, її керівництво, вчителі, винахідники, дизайнери, митці.

Микола Петрович Туров

Геній – це 1 відсоток натхнення і 99 відсотків поту.

Томас Алва Едісон.

Українці, які прославили світ

Поглянувши на демографічну карту світу, важко знайти країну, в якій немає українців. За чисельністю населення (46 млн) ми займаємо 23-є місце у світі, при цьому лише 79% українців живе в Україні, решта – за її межами. Українці є однією з найчисельніших національних діаспор у багатьох країнах Америки і Європи. На жаль, економічні й культурні зв'язки зарубіжних українців з країною свого походження впродовж останніх десятиріч фактично припинились. І лише в наш час спостерігається помітне відродження цих зв'язків, значною мірою завдяки політичним та соціальним аспектам.

Найбільше українців проживає в таких країнах, як Росія (4,3 млн), Канада (понад 1 млн), США (понад 740 тис.), Польща (до 500 тис.) та інших. Слід зазначити, що це не просто група людей, яка не має ніякого впливу, а потужна нація, яка не цурається своєї самобутньої культури, унікальної мови, звичаїв та традицій.

Серед українців, які проживають чи проживали за кордоном, є безліч всесвітньовідомих науковців, поетів, мислителів, співаків, спортсменів, журналістів. Проте більшість з них стали не потрібними своїй країні і вимушені були створювати блага для інших держав. Але, незважаючи ні на що, вони відчують гордість за те, що народилися в Україні і проносять через усе життя спогади про країну свого дитинства.

Працюючи в сфері туризму, мені доводиться зустрічатись з багатьма „іноземними українцями“. Їхні очі наповнюють гарячі сльозинки, коли вони проходять знайомою вулицею, парком чи, особливо, коли знаходять рідну батьківську хату... І саме це підштовхнуло мене до написання даної роботи, в якій я хочу показати ту грандіозно велику роль, яку відіграють українці у світовій історії.

Ілля МЕЧНИКОВ (1845 - 1916), видатний біолог, народився у с.Іванівці біля Харкова. З ранніх років він настільки цікавився природою, що доки його однолітки гралися в ігри, майбутній учений міг годинами лежати в густій траві і стежити за якимось жучком. Одного разу родичі взагалі побачили невимовно комічну сцену: п'ятирічний Ілля з серйозним виглядом ходив по галявині і читав лекцію малюкам, які сиділи навколо, про будову... жабенят. Дітям не дуже хотілося слухати уроки юного «професора», але той завбачливо, щоб вони не розбігалися, платив своїм «учням» по дві копійки за лекцію.

Ілля Мечников був п'ятою дитиною в родині. Мати хлопчика — Емілія Невахович, донька багатого єврейського письменника — мріяла, щоб він обрав кар'єру вченого. Батько Іллі — офіцер військ царської охорони в Санкт-Петербурзі — також сподівався на велике майбутнє сина, проте невдовзі після одруження він програв у карти більшу частину посагу своєї дружини і родинного майна. Так що батьківський гаманець у кар'єрі Мечникова відіграв не вирішальну роль — своєю славою видатний імунолог більше завдячував власному таланту.

Навчався у Харківському ліцеї Ілля блискуче. У 16 років він написав статтю з критикою підручника з геології, і один із московських журналів цю статтю опублікував. Здобувши у середній школі золоту медаль, юний Мечников заявив, що не хоче навчатися у «провінційному» Харківському університеті і вирушив до Німеччини. Проте німецький Вюрцбург зустрів хлопчину з Росії сірою байдужістю, приїхав він зарано (навчання мало розпочатися лише через шість тижнів), подружжя старих німців, у яких Ілля зняв кімнату, було непривітним... Розчарований Мечников швидко спакував речі і повернувся додому. Батьки, дещо здивовані різкими рішеннями сина, нічим йому не дорікнули: чого, мовляв, морочив голову своєю поїздкою, навіщо даремно витратив гроші... Того ж року Мечников вступає на природниче відділення фізико-математичного факультету Харківського університету, який закінчує всього за два роки. У 19 років він блискуче склав усі випускні екзамени і здобув вищу освіту. Видатний російський фізіолог Климент Тімірязєв згадував, що на початку 1860-х років у наукових колах Петербурга ходили чутки про вундеркінда, який з'явився у Харкові.

У 23 роки Ілля Мечников уже був доктором зоології і екстраординарним професором Санкт-Петербурзького університету. Невдовзі, 1872 року, він перейшов як професор до Новоросійського (нині Одеського) університету. І хоча збоку видавалося, що Ілля нічим, окрім таємничих мікробів, не цікавиться, насправді молодий біолог

замислювався над тим, що настав час одружуватися. Мечников був досить претензійним щодо жіноцтва і вважав, що «жінки не здатні до самостійної творчої діяльності, а геніальність — така ж вторинна статева ознака чоловіків, як борода». Водночас учений хотів, щоб його майбутня дружина була йому не лише вірною супутницею, а й щоб їх об'єднувала спільність поглядів і цілей. Саме тому Мечников вирішив... «виховати для себе дружину».

Кандидатуру «вихованки» було обрано не випадково — нею стала донька видатного російського ботаніка Андрія Бекетова, який був другом Мечникова. Проте доля змінила «особисті плани» майбутнього нобелівського лауреата. Ілля Мечников раптово захворів. Лежачи цілими днями у ліжку, він чекав, коли до нього прийде його обраниця, проте замість неї навідувалася інша дівчина — племінниця Бекетова Людмила Федорович. Вона була не дуже вродливою, але одразу закохалася в Ілля і годинами сиділа біля ліжка, читаючи йому книги (через хворобу Мечников майже осліп). Зрештою юнак, який мав чітко розроблений план свого подружнього життя, відчув, що йому бракує — ні, не «кандидатури для виховання» — а саме цієї простої і доброї дівчини. Він вирішує одружитися, але раптово трапляється нещастя: Людмила захворіла на туберкульоз. Ілля був у відчаї, але не змінив рішення і одружився зі своєю, вже тяжкохворою, нареченою. Подружжя поїхало до Італії, де був значно тепліший, ніж у Петербурзі, клімат. Проте назвати весільну подорож вдалою було складно: у спальні Мечникових постійно пахло ліками, а через чотири роки 27-річна Людмила померла. Мечникову на той час було 28 років. Перебуваючи в тяжкій депресії через смерть дружини, він випив величезну дозу морфію. Проте помилився в розрахунках: доза була настільки великою, що Ілля не помер, а лише зазнав сильного отруєння. Горе загостило давню хворобу зору — Мечников дуже погано бачив, очі сильно боліли. Він постійно колов собі морфій.

Проте до реальної смерті, яка поставить крапку в житті Мечникова, ще було дуже далеко — цілих 43 роки. І майже всі ці роки він проживе з іншою жінкою, своєю другою дружиною Ольгою Білокопитовою. Саме вона, на той час юна 15-річна дівчина, врятувала вченого від тяжкої депресії. Саме з неї він таки «виховав» собі дружину, яка стала для нього працелюбною помічницею, вірним другом, талановитим науковим асистентом, тобто такою жінкою, про яку він мріяв.

І саме через неї у 1880 році Мечников удруге вчинив відчайдушну спробу самогубства. Це трапилося, коли 20-річна Ольга захворіла на тиф і лікарі заявили, що її стан майже безнадійний. Ілля вирішив також піти з життя, проте цього разу він вдався не до морфію, а до... тифу. Він сам собі прищепив тиф, щоб померти разом із коханою і

водночас «допомогти» науці з'ясувати, чи передається тиф через кров. Тиф передався, проте і сам Мечников, і його дружина несподівано для самих себе одужали.

Більше Мечников не гнівтиме долю своєю «суїцидальною поведінкою», хоча інтерес до проблем смерті, хвороб, старості у нього збережеться на все життя.

1864—1867 — працював у Гессені, Геттінгені та Мюнхені.

1867 — отримав ступінь магістра зоології.

У 1867 та 1870 р. удостоєний премії Бера.

Працював у Новоросійському університеті (Одеса; 1867—1868; доцент зоології) та Петербурзькому університеті (1868—1870).

1870—1882 — завідувач кафедри зоології та порівняльної анатомії Новоросійського університету (Одеса).

Розробив теорії зародкових листків, походження багатоклітинних організмів.

Відкрив явище фагоцитозу, розробив фагоцитарну теорію імунітету (1883).

1886—1887 — завідував організованою ним (разом із Миколою Гамалією) першою в Російській імперії Одеською бактеріологічною станцією (нині Одеський науково-дослідний інститут вірусології та епідеміології). Ним започатковано новий напрямок у науці - порівняльну ембріологію. Великою кількістю праць з еволюційної ембріології він випередив більш ніж на сторіччя формування університетської дисципліни "біологія розвитку".

У 1887 р. І.Мечников виїхав до Парижа, де очолив лабораторію в Інституті Луї Пастера (з 1905 р. – заступник директора). В листах до Тимірязєва, Сеченова, Павлова, Менделєєва постійно запрошував до своєї лабораторії науковців з Батьківщини. Загалом Ілля Мечников пропрацював в Інституті Пастера 28 років.

Почесний член Петербурзької академії наук (1902).

«Мечников — засновник клітинної (фагоцитарної) теорії імунітету — вважав, що основну захисну функцію організму мають наші клітини — лейкоцити. Інший вчений — німецький імунолог Пауль Ерліх — був засновником гуморальної теорії імунітету і вважав, що основну захисну функцію в організмі здійснюють антитіла, які виробляються у відповідь на пошкодження організму. Сьогодні вже доведено, що в людини є і клітинний, і гуморальний імунітет. І не можна сказати, що важливіше, а що вторинне, — пояснює директор Національного музею історії медицини Вадим Шипулін. — Тож 1908 року Нобелівський комітет прийняв дуже мудре рішення — він присудив одну Нобелівську премію двом непримиренним противникам: Іллі Мечникову і Паулю Ерліху».

«Фагоцитарна теорія, створена понад чверть століття тому, протягом багатьох років активно заперечувалася з усіх боків, — сказав у нобелівській промові у Стокгольмі Ілля Мечников. — Тільки останнім часом вона була визнана багатьма вченими всіх країн. Тому можна сподіватися, що в майбутньому у медицині винайдуть ще не один засіб, щоб використовувати фагоцитоз в інтересах здоров'я».

Ще до присудження Нобелівської премії за відкриття імунітету в людини, англійський хірург Джозеф Лістер у промові, виголошеній на конгресі Британської медичної асоціації 1896 року, захоплено охарактеризував видатне значення наукових заслуг Мечникова: «Якщо в патології був коли-небудь романтичний розділ, то це — історія фагоцитозу». Луї Пастер також був прихильником фагоцитарної теорії Мечникова. Наукові дослідження Іллі Мечникова були визнані в усьому світі, він був обраний почесним академіком Російської академії наук і Петербурзької військово-медичної академії, почесним членом Паризької, Віденської, Нью-Йоркської, Бельгійської, Румунської та низки інших академій наук, Французької академії медицини, Шведського медичного товариства. Серед численних нагород і відзнак Мечникова — медаль Коплі Лондонського королівського товариства, ступінь почесного доктора Кембріджського університету.

Окрім значних заслуг у галузі імунології, до класичних робіт Мечникова належать праці з мікробіології. Серед них — дослідження з холери, тифу, туберкульозу, а також спільні з французьким ученим Емілем Ру дослідження з сифілісу. На той час збудник сифілісу був невідомим, а експериментально викликати цю хворобу в тварин ученим не вдавалося. Мечников вирішив стати на прю зі страшною хворобою, яка викликала тяжкі ураження організму. Його обурювала позиція деяких моралістів, які бачили в цій хворобі «кару Божу». До того ж «французька хвороба», як називали сифіліс, часто вражала і тих, на кого Богові, здавалося б, гніватися немає за що: насамперед дітей, які народжувалися від хворих матерів або заражалися від них чи годувальниць через молоко. Крім того, сифіліс, який передається через спільний посуд і речі, стрімко поширювався у XIX столітті в деяких районах Росії, де панували перенаселення і антисанітарія. Мечников вирішує боротися з небезпечною хворобою і на свою власну премію, присуджену йому 1902 року на медичному конгресі в Мадриді, купує кілька... шимпанзе. Саме Мечников спільно з Емілем Ру зуміє вперше у світі викликати експериментально сифіліс у мавп. Завдяки цьому згодом буде відкрито збудник вищезгаданої хвороби — біду спірохету. А ще пізніше Мечников винайде перші ліки від сифілісу — каломелеву мазь (суміш ртуті, хлору і ланоліну).

Коли теорія Мечникова про роль фагоцитозу і функції лейкоцитів здобула визнання в науковому світі, він розпочав роботу над проблемами старіння і смерті. Прагнучи віддалити смерть, Мечников ретельно стежив за способом життя: пив лише кип'ячену воду, ніколи не їв немитих плодів, не вживав алкоголю, не грав в азартні ігри. Одного разу, читаючи Біблію, Мечников звернув увагу на слова: «І помер у старості добрій, постарілий і насичений життям...» І тоді видатний імунолог подумав: а може, і справді життям можна «насититися», і померти спокійно, погодившись з тим, що земний шлях пройдено? На думку Мечникова, людина боїться смерті тому, що вмирає зарано. Тож наука повинна продовжити людське життя, щоб людина пройшла повний життєвий цикл, який Мечников і називав «ортобіозом».

1903 року вчений опублікував книгу, присвячену «ортобіозу», або «вмінню жити правильно», яка називалася «Етюди про природу людини». В цій праці Мечников доводив, яким величезним є вплив харчування на тривалість життя. Він був переконаний, що для довголіття треба вживати велику кількість кисломолочних продуктів або кефіру, заквашеного болгарською паличкою.

Сам Ілля Мечников помер у 71 рік після кількох інфарктів. До речі, у нього не було дітей. Причому, як пише його друга дружина Ольга Білокопитова, він прийняв таке рішення свідомо, тому що вважав... «злочинним сприяти появі на світ собі подібних». «Мечников, як і будь-яка геніальна особистість, був досить складною людиною, — вважає директор Національного музею історії медицини Вадим Шипулін. — Життєві перипетії, що траплялися з ним, додатково накладали відбиток на психологію його поведінки. І якби Мечников не був Мечниковим, а якоюсь пересічною особистістю, то, можливо, його б більше критикували. Але люди усвідомлюють, що якщо людина геніальна, то їй багато можна пробачити. А Мечников, безперечно, був геніальним ученим».

Незадовго до смерті Мечников написав: «Моя мати померла у 65 років, батько у 68, брат у 57. Серцева спадковість у мене, безперечно, погана. Тож нехай ті, хто вважає, що за моїми правилами я повинен був би прожити 100 років і більше, «пробачать» мені передчасну смерть з огляду на вищезгадані обставини»...

(Продовження у наступному номері...)

*Приймак В'ячеслав Миколайович
1990р. н.*

Коломийський політехнічний коледж, III курс, група Ф-31

Видатні особистості формуються не за допомогою красивих слів, а власною працею і її результатами.

Альберт Ейнштейн

Київщині, а й по всій Україні.

В 1996 році за високі досягнення в області хореографічного мистецтва і за популяризацію народного танцю хореографічному ансамблю «Радість» було присвоєне звання «Зразковий художній колектив», а в 2005 році воно було поновлене.

З 2002 року художнім керівником є Хижна Ірина Альбертівна, а в 2005 році в колектив прийшла працювати випускниця ансамблю, а нині дипломований хореограф Мартиненко Людмила.

З перших років існування ансамбль «Радість» веде велику концертну діяльність, виступаючи на сценах міста, області, України та за кордоном. Ансамбль є лауреатом різноманітних конкурсів і фестивалів: «Морська фантазія»(1995р.), «Карпатські візерунки»(1996р.),

«Різдвяні канікули»(1999р.), «Танцючий бриз»(1999р.), «Боспорське літо»(1997р.), є дипломантом обласних фестивалів «Терпсихора запрошує», «таланти твої, Київщино», обласного огляду колективів художньої самодіяльності, I Міжнародного фестивалю дитячого хореографічного мистецтва «Україночка»

запрошує друзів» (м. Чернівці, 2006р.) , IV міжнародного конкурсу-фестивалю дитячої та юнацької творчості в МДЦ «Артек» «Наша земля- Україна»(205р.), обласних фольклорних свят «Купальський віночок» та «Дитинства пісня Великодня», володарем Гран-прі Міжнародного дитячого фестивалю дитячої творчості «Морська мушля»(м. Созополь, Болгарія, 2006р.), фіналістом телевізійної програми «Крок до зірок» (2008р.)

У репертуарі ансамблю «Радість» танці різних регіонів України: «Український привітальний», «Гуцульський», «Весела полька», «Хлопчачі забави», «Березнянка», «Буковинські мотиви», «Гопак», а також народів світу: «Танець бессарабських циган», «Лапті», «Молдавський», «Кадриль», «Танець східних красунь» і т. д.

За весь час ансамбль успішно виступав у: Іспанії (1995р.), Югославії (1996р.), Німеччині (1998р.), Швеції (2002,2003,2005,2007), Данії (2005р.), Болгарії (2006р.), Молдові(2007р.).

У цьому році хореографічний ансамбль «Радість» повернувся з Великобританії дипломантом Міжнародного конкурсу дитячої творчості, що відбувався у місті Ланголлен, що знаходиться у Північному Уельсі. Першого дня містом в святкових колонах крокували колективи України, Росії, Білорусії, Польщі, Азейбарджану, Франції, Боснії та

Герцеговини, Індії, Нігерії, Аргентини, Австралії, Китаю...

Незабутні враження залишилися в учасників Фестивалю: Величезна танцювальна сцена, вся прикрашена живими квітами, повна зала на п'ять тисяч глядачів, справжній замок , у якому мешкали діти, цілий день, проведений у Лондоні, день у Гоновері, день в Амстердамі.....

Лише одного балу не вистачило колективу до третього місця. Вся проблема в тому, що колектив поїхав не у повному складі – досить важко було відкрити візи, та і більшою мірою поїздка залежала від грошей. Оскільки спонсорських коштів конкурсанти не отримали, а у місцевому бюджеті витрати на такі заходи не передбачено, довелося відправити господарям листа про те, що колектив не зможе брати участь через погану профінансованість. Господарі фестивалю пішли на зустріч і зробили знижку на харчування та проживання, то ж на гастролі поїхали ті, хто зміг проплатити близько 500 доларів. Ще одна проблема, з якою стикнувся колектив-музичний супровід. Обов'язковими умовами конкурсу був регламентований час і жива музика. Тяжко було знайти музикантів, які погодились би безкоштовно

супроводжувати ансамбль. «Якби поїхав весь танцювальний колектив, - зізнається керівник, головний балетмейстер ансамблю Хижна Ірина Альбертівна, - ми б набрали необхідну кількість балів, адже при оцінці виступу враховувалось все в комплексі»

Від організаторів конкурсу «Радість» отримала запрошення брати участь у конкурсі у наступному році. Також у планах побувати на фестивалі танцю у Франції.

Сподіємось, що знайдуться спонсори і для цього талановитого колективу і фінансові проблеми не стануть на заваді наступним міжнародним гастролям. Адже дуже хочеться, щоб талановиті діти, молодь, колективи представляли та прославляли Україну і за кордоном. Адже, дякуючи таким, як вони, що працюють на одному ентузіазмі, весь світ може дізнатися про звичаї, культуру, талановитих людей, та і взагалі скласти свої враження про Україну, як державу. І нехай ці враження будуть найкращі, бо тяжко зустріти ще десь таку талановиту, працюовиту, розумну молодь!

ЛІНІЯ ДОВІРИ

*Щоб красу створити, потрібно самому бути
чистим душею.*

М. І. Глінка

Мені болить , а тобі...?

Мова – одне з багатьох див, які створила людина. Вона віддзеркалює душу народу, його історію.

Мені хотілося б поговорити з тобою, мій друже, на дуже важливу тему, особливо в наш час – рідна мова.

Сьогодні в Україні стає все більше і більше людей, які розмовляють не тільки українською, а й російською та іншими мовами. І це добре, адже з давніх часів відомо: стільки ти знаєш мов, стільки ти людина. Але мені болить, що мою рідну мову зневажають, нехтують нею. Тож хочу вступити в дискусію з тобою, мій товаришу. Ти доводиш, що "крутішим" є спілкування російською, що віддає глибоким селом розмова українською мовою. А я тобі скажу: моя мова – мова моїх предків, моєї бабусі, матусі, батька – це мова глибоких віків.

Я відчуваю мову як кровоносну судину для багатомільйонного українського народу. Без неї може зупинитися моє серце. Від цього застерігали і застерігають нас великі сини і дочки нашої нації. Про те, що мова є безцінним скарбом, писали Т.Шевченко і П.Куліш, І.Франко і Леся Українка.

Хіба не пам'ятаєш, що українська мова пройшла досить важкий і довгий історичний шлях? Свій розвиток вона отримала саме в новій українській літературі, зачинателем якої є Іван Котляревський. У всьому світі не знайдеться мови, котрій довелося б пройти такі тяжкі випробовування, як українській мові.

Я певен, що великі набутки рідної літератури і культури були б багатократно вагомішими, якби не страхітливий зашморг російського імперіалізму у вигляді таємного Валуєвського циркуляру 1863 року, за яким видання україномовних наукових, релігійних і публіцистичних праць було суворо заборонено. У 1876 році Емським указом царя Олександра Другого у Російській імперії "строжайше заперещено" друкування будь-яких книг українською мовою.

Картина жахливого духовного геноциду українців буде повнішою, коли згадаєш історичні факти:

1784р. – запровадження викладання в Києво-Могилянській академії російською мовою.

1862р. – закриття українських недільних шкіл.

1881р. – заборона виголошення церковних проповідей українською мовою.

Ці докази можна продовжувати доволі довго.

А що сьогодні? Ми забуваємо за ту боротьбу, забуваємо і руйнуємо те, до чого прагнули І. Котляревський, Г. Сковорода, Т. Шевченко, Л. Українка, І. Франко і багато-багато інших славних синів і дочок України. Бажаючи сучасного і модного, ми цураємося свого, рідного, хоч Шевченко закликав: "І чужому навчається, й свого не цурається."

Вражає те, що більшість людей вживає в своїй мові як українські так і російські слова водночас, виказуючи свою неосвіченість. Зверни увагу, рівень української граматики падає.

Невже ми не можемо зробити рідну мову і культуру сучасними і модними? Можемо, а чому не робимо?

Сам я завжди розмовляю українською мовою. Всі мої близькі і друзі також. Рідна мова викликає в мене почуття патріотизму та гордості за Україну. Так, я з поваги до співрозмовника, можу спілкуватись, наприклад, російською, англійською мовою, хоч перевагу надаю своїй - українській.

Ми з друзями розмовляємо рідною мовою без винятку. У нашій школі проводимо свята на честь мови і на честь тих, хто її збагачував і боровся за неї. Ось нещодавно ми вшанували пам'ять Василя Симоненка і Тараса Шевченка. Я працюю у редакції шкільної газети "Альтаір", таким чином роблячи свій певний внесок в утвердження української мови.

Прислухайся до свого серця, адже воно розмовляє тільки рідною мовою, тільки рідною мовою шепоче кохання і співає в гаю соловейко, лине з безвісті спогад про дитинство та улюблену мамину колискову. Людина опоетизовує найдорожче, увічніює його в слові, прокладаючи невидимий міст, який здатний з'єднати минуле, сучасне та майбутнє.

Сьогодні ще не пізно згадати усім: депутатам і бізнесменам, артистам і будівельникам, старим і малим, що без мови у нас немає майбутнього, що зросійщена Україна нікому не потрібна. Лише громадська воля кожного може виправити ситуацію, яка склалася в Україні.

Друже, надіюсь я зумів довести, що рідна мова сучасна, модна, "крута". Вона як рідна мати – з самого народження супроводжує нас по стежині життя.

*Іван Трохимчук
Коломийський політехнічний коледж*

Людина, що володіє природним талантом, відчуває найбільше щастя тоді, коли використовує цей талант.

Й. Гете

Село моє, для мене ти єдине

Сонце сходило рівно й упевнено, ніжно торкаючи верхівки дерев на горизонті. Чи є десь ще таке сонце? Чи може десь ще бути такий чарівний світанок? Куликівка зустрічає новий день.

На вулицях тихо й безлюдно. Я повертаюся додому з поїздки на море. Якби не було там гарно й весело, яким би привабливим не було тепле море й південне сонце, уві сні я бачив свою Куликівку, сумував за своєю домівкою.

І ось я вдома! Яке ж ти гарне, рідне селище!

Чисто й гарно на центральній вулиці. Видно завітчану чорнобривцями школу, яка на канікулах стає такою милою!

Ось центральна площа: гарні, доглянуті клумби, рівні немов стрічечки, тротуари, які ведуть мене центральною вулицею до моєї домівки.

Я живу на Журавці. Така історична назва тієї частини Куликівки, де мешкає моя родина. Коли я був малим, то часто запитував дорослих: «Чому Журавка?» А тепер розумію, що жодна інша назва й не підійде.

За переказами старожилів, уся Куликівка колись була розділена на три частини: Січ, Злодіївку, Журавку. На Злодіївці жило багато людей, нечистих на руку. Вони ні з чим не розминались, що "погано лежало".

Січ – це край, де колись відбувалася кривава січ козаків із поляками, а, може, турками чи татарами. Хто тепер знає?

Але я живу в найкращому місці. Це моя улюблена Журавка. Кажуть, що по Чернігівському шляху, на болоті, жило дуже багато журавлів, мабуть, тому, що жителі тут

найдоброзичливіші. Люди, ідучи по дорозі в Чернігів, частували птахів хлібом, зерном. Журавлі не боялись їх, сміливо підходили до дороги, щоб поласувати дарами щедрих людей. І сьогодні на нашій Журавці на деревах, на стовпах, на дахах будинків дуже багато лелечих гнізд. У нас цих птахів називають по-різному: журавлі, лелеки, бусли.

Лелека вважається символічним птахом українців, він дарує дітей. А ще він - символ весни та нового життя, благовіщенський птах, бо прилітає 7 квітня на Благовіщення – велике християнське свято. Квітень колись називали ще лелечником.

Цієї весни улюблені птахи прилетіли знову.

Стільки лелечих гнізд я не бачив ніде. Адже цей птах відноситься до родини Журавлевих. Біля мого будинку над дорогою оселилося аж чотири лелечі сім'ї. І рано – вранці, і пізно ввечері чути голосне уокання

їхніх дзьобів...

Ось і рідне подвір'я. Піднімається вранішній туман над ставком, що за городом. Тягнуть угору свої голови соняшники, вітаючи лагідне сонечко. Пишаються бабусині троянди й гладіолуси. Крапельки роси прикрашають травичку в саду. Усе це моя рідна земля, моя мала батьківщина. Куликівчани можуть пишатися своїм селищем. У нас гарні доглянуті вулиці, великий спортивний стадіон, багато сучасних будинків. Але головна окраса Куликівки – її працьовиті, добрі люди. Це вони зробили рідне селище таким гарним. Наші прадіди захищали його від ворогів, відбудовували в післявоєнні роки. Дідусі й бабусі розбудовували нові вулиці, а ми з батьками повинні доглядати за тим, що створено руками старших поколінь. І тоді наша Куликівка стане ще кращою.

Богдан Юрій Андрійович

1992 р.н.

Куликівська ЗОШ I-III ст.

ПРОЗА КОХАННЯ

Я у пошуках... Мені тяжко **це** знайти. Я шукаю **цього** скрізь: на небі, у зірках, у

снах – і все одно не можу дотягнутися до нього. Я розкриваю себе і водночас таюся від усіх. Я передаю по-іншому своє враження про прекрасне. Ті, що в прекрасному бачать бридке, - люди зіпсовані. Це вада. Досі не знаю, що **це** таке! Щастя чи горе, честь чи омана?!

Я відчуваю, як гаряча кров кипить у моїх жилах, як б'ється серце... Після всього це почуття може перетворитися на вітер, а - я на сонце, і все одно я буду вище. Можливо, це кохання? Воно може ранили просто в серце. Може прийти так несподівано, коли ти найменше цього чекаєш. І так само може випадково зникнути, залишаючи за собою глибокі рани болю на серці. Викладаю свої думки на папері, мої рани заживають, і я почуваюся вільніше... Таке враження, що мене хтось душить, душить так нещадно і болісно! Я задихаюся... я не маю чим дихати... я не бачу неба, а тільки шукаю правильні шляхи майбуття...

У коханні всі моральні цінності, які були в тобі закладені, можуть зникнути безслідно. І незадовго до одужання ти розумієш, що їх тепер тяжко буде набути знову. Серце мовчить-говорять лиш уста. Я відчуваю, як серце наповнюється кров'ю, яка поступово вичерпується з мого тіла. Кохання – це той самий “вампір емоцій”, який поглинає все більше і більше енергії. І я бачу, що гину...

Тихо... Глибоке мовчання і пронизливий біль серця мене розриває на шматки. І я впевнена, що це - кохання. Бо кохання – це біль, а разом з тим – це насолода. Зрада в рану сипле біль, взаємність - суттєва зрада. Це почуття змушує мене дивитися назад і втрачати надію на кращу долю. Думки про минуле – не привід втікати від теперішнього і не думати про майбутнє. Довіра, як і цнотливість, втрачається назавжди. Ми любимо тих, хто нас не любить, а милуємо тих, хто у нас закоханий. І я не хочу, щоб це зі мною відбувалося. Я хочу віддатися цьому прекрасному почуттю, але боюся. Мій стан нагадує задумливого ангела, який прагне покращити ситуацію. Ми обов'язково зустрінемося, чуєш?... Прости мене... Там, куди піду, - вічна весна, там нема болю і страждання. Я знаю, ти зможеш мене знайти, тільки не залишайся один, бо смуток огорне душу, і ти не знатимеш, як діяти... А зараз я закриваю своє серце, ключ якого дістати буде неможливо, бо воно давно засохло і зів'яло від численних мук. Чуєш? Ти тільки зрозумій мене правильно... Не залишайся один!

*Ольга Яковлева,
Червоноградський державний технікум
гірничих технологій та економіки*

“НЕ ФОРМАТ!”

*Здібним заздять, талановитим шкодять,
геніальним мстять.
Нікколо Паганіні*

Випадки з життя видатних людей

Одного разу...

Коли Олександр Македонський вислуховував обвинувачення проти когось, то він затикав собі одне вухо, обіцяючи приберегти його для обвинуваченого.

Одного разу Юлій Цезар наказав прикрасити щити і зброю своїх воїнів коштовностями. Це він зробив для того, щоб воїнам було шкода кидати зброю на полі бою.

ЦІКАВІ ФАКТИ

Старі колекціонери з жахом згадують, як Й. Сталін вирішив зробити подарунок Д. Рузвельту – колекціонеру- філателісту. Яким чином він по-сталінськи вирішив це питання?

Посадив самих відомих філателістів і вилучив їх колекції.

До середини 20 століття високосортну каву перевозили тільки на таких кораблях. На яких?

На вітрильниках, щоб зерна не натягнули запаху диму.

Як римляни називали військо, яке існувало тільки на період війни?

Міліція.

Для якої церемонії в 1800р. Наполеон спеціальним наказом затвердив білий колір?

Для шлюбної. До цього наречені були в червоному.

- ✓ «Товариш» - слово тюркське по походженню і означає «співвласник».
- ✓ Фін Пістер Антикайнен установив у 1982р. рекорд, метнувши куряче яйце на 317 футів і 7 дюймів, не розбивши його при цьому. Спеціалісти Книги Рекордів Гіннеса не розуміли, як яйце могло залишитись цілим, доки не дізнались про техніку метання. Адже яйце було в курці!
- ✓ Букву ё вперше ввів в 1793р. в слові *слёзы* Н. М. Карамзін.
- ✓ На Русі ламаними числами колись називали дробі.
- ✓ По – італійськи «жирна тисяча» - *Millione*
- ✓ Індійці майя цифру «нуль» зображували у вигляді розкритої долоні.
- ✓ Домашній пил складається на 5% з гуми, на 10% з мінералів, на 40% із шкіри та на 45% із кліщів.

Анекдоти

При вступі до університету.

- Прочитуй кого-небудь із класиків: Пушкіна, Лермонтова...
- «Мой дядя – ректор универа...»
- Ви зараховані!..

На ветеринарному факультеті професор запитує у студента:

- Як би ти вчинив, якби кінь впав і зламав ключицю?

Студент починає пояснювати.

Професор зупиняє його:

- Перш за все вам слід зателефонувати в зоологічний музей і повідомити, що ви знайшли єдиного у світі коня з ключицею...

Гострий на язик професор хімії екзаменує студента. Той відповідає погано, а потім і зовсім замовкає.

- Нічого, - заспокоює його професор, - Можна бути хорошою людиною і при цьому зовсім не знати хімії...
- І навпаки, пане професоре, - відрізав студент.

На екзамені професор обурюється:

- Як можна так нічого не знати?
- Вибачте, професоре, я думав, що екзамен завтра...

Приходить студент додому і говорить батьку:

- Тату, дай 500 грн...
- Це ж навіщо?
- Я їх поміняю.
- На скільки?
- На чотири.
- Це ж по якому курсу?
- По математиці...

Засновник і видавець

Всеукраїнська молодіжна громадська організація
«Союз обдарованої молоді»

Головний редактор

Тетяна Пригода tania@som.org.ua

Художник номера

Тарас Коблюк

**Статті, новини, оголошення, пропозиції приймаються
за адресою редакції: visnuk@som.org.ua**

*Редакція має право скорочувати та редагувати надіслані матеріали.
Статті не рецензуються і не повертаються. Листування з авторами
та колективами через поштову скриньку головного редактора або
«Вісника обдарованої молоді».*

*Вісник розповсюджується безкоштовно. Цитування і передрук
матеріалів з обов'язковим посиланням на «Вісник обдарованої молоді».
Даний примірник розіслано за понад 2000 електронними адресами.
Підписатися на «Вісник обдарованої молоді» можна на сайті
www.som.org.ua.*

© ВМГО «Союз обдарованої молоді», 1999-2008

© Автори матеріалів, 2008

